

Dumitra

Râșnovanu

We know
books

Splendida
poveste
accident

R O M A N

Rotonda
CARTIER

Cuprins

I. Tu ai făcut totul în povestea asta.....	7
Strigătul.....	9
Roșu Sion și parfumul Cezarinei.....	12
Ploaia madlenă	15
La religioase.....	15
Orgasm cu vedere la catedrală	18
Lipsa vocației.....	19
Femeia cu mere	22
Glicina de joi	27
O miere, o fiere și-un război.....	28
Harta emoțiilor	29
Îi intră în carne	30
Nicio bijuterie la gât.....	31
„Singura poveste”	32
Pagina 75	33
Amurg ploios printr-o lentilă.....	33
Reptile cu chip de om	34
O zi de miercuri	35
Caietul cu coperte albastre	36
Filip	39
Un capăt fraged de iederă.....	44
Să ôn thôi.....	54
O fereastră cu vedere la viitor	57
Altfel nu pot.....	58
Rendez-vous cu orgasm și ropote de ploaie.....	59
Ura face parte din aceeași poveste	63
Hortensii desfrânat de frumoase	64

Un triumfal inimii.....	67
Parfumul lui.....	68
Amor floral-pascal.....	68
Plicul alb.....	69
Una din zilele depresive.....	70
Acolo.....	71
II. Există viață după povești?.....	79
„A conține”.....	81
Hortensia lăptoasă și nudă.....	87
Rochia portocalie.....	88
Upgrade.....	91
Erotism culinar.....	94
Țurțuri de miere.....	95
Uiți neuitând.....	96
Când cade bila de pe A.S.E.....	103
Toți băieții au.....	107
Corina.....	118
Acid.....	120
„Așa merg lucrurile”.....	120
Să ne transformăm pasiunile rănite.....	123
Prescripția.....	124
Love is in the Air.....	128
Cine te așteaptă acasă?.....	130
Casa inserării la Gura Portiței.....	137
Lămuriri și mulțumiri.....	144
Joc fecund.....	146

LBRIS

We know
books

I. Tu ai făcut totul în *povestea* asta

Strigătul

Goală, cu porii deschiși și pielea asudată de baia matinală negrăbită, Amalia s-a așezat pe toaletă. Știa c-are s-o usture. Încăperea arăta ca o saună, cu pereții îmbrăcați în brobonele de sudoare. Deși primăvară, în casă domnea un frig grizonant. Afară turna cu găleata, așa cum îi plăcea ei. Și lui, când nu i se inunda peluza casei nou-cumpărate.

Întârziase mult în cada cu apă fierbinte. Se atinsese gândindu-se la el. Îi vedea ochii căscându-i-se într-un verde abisal, aveau ceva din *Strigătul* tabloului lui Munch¹. Nimic erotic. Parcă îi cauzase o rană. Și chiar striga, dar își înghițea strigătul ca pe saliva cu care o lingea viguros și aproape tăios, imperativ orgasmic.

În apartamentul acela nelocuit o vreme, cât proprietarii aveau să-și petreacă vacanțele în afara țării, până și gândurile scăpate pe jos răsunau ca-ntr-o catedrală; ca, să zicem, cea spre care privea ea atunci când el, cu mâna între labiile ei, ea pe bancheta din față, pasageră prin viața lui, îi provocase un orgasm care-l surprinsese chiar și pe el. Parcase mașina într-un loc relativ neumblat, în siesta unei zile de ianuarie. Ea purta chiloți roz-pudră, de dantelă. Se gândise toată ziua la el.

— Să dăruiești așa ceva... zise el.

Și ei îi păru că acesta era un etaj la care nu urca prea des (cu femeile).

— Adică orgasm cu vedere la catedrală? completă ea trăgându-și fermoarul.

¹ „Strigătul” este titlul a patru tablouri ale pictorului norvegian Edvard Munch realizate între 1893 și 1910.

Râse cu poftă, apoi adăugă:

— Ești dragostea mea târzie sau întârziată, încă nu m-am hotărât.

— Ce contează de care e, a răspuns el vizibil iritat.

Amalia l-a privit contrariată, înghițându-și surâsul înghețat.

De acolo, din punctul acela orgasmic, catedrala mântuirii se vedea cel mai bine. Orgasmul nu e tot un fel de mântuire, una în taina cărnii, luând femeia sau bărbatul ca pretext?

Stătuse în cadă gândindu-se la cum o pătrunsese cât ai sorbi două guri de cafea fierbinte într-o gară de tren aglomerată. Apoi slobozise strigătul acela înfundat de perna verde a ochilor lui și ieșise din ea. Sau poate sperma, care întotdeauna era cu un pas înaintea lui, poate chiar cu o zi, țâșnise cu urale seminale și el doar căscase ochii mimând strigătul. Să nu audă locatarii.

Nu mai voia cu niciun chip să folosească prezervativ, iar ea, știind că nu-i place meseria de tată („munca” și scrisul îl acaparau irespirabil), îl tachina spunându-i: sper că nu vrei să-ți fac un copil. Îl folosise o singură dată, la prima lor întâlnire *acolo*, când ea i-o ceruse expres și el n-avusese încotro, invocând după aceea tot felul de pretexte cusute cu ață albă: nu știu unde le-am pus, cred că le-am aruncat, am uitat să mai iau, nu m-am gândit etc.

— N-am mai folosit prezervativ, zise el, de-o halcă de vreme, în timp ce se căznea să-și pună dresul de cauciuc, cu transpirația șiroindu-i pe spate și pe brațe, și nu doar pentru că stătea cu nasul în decolteul verii.

Îl punea și-l scotea și iar îl punea, și prezervativul îi aluneca ca o meduză bleagă și aproape moartă de spaima eșecului, eșuată accidental în mâinile lui, apoi îl aruncă cât colo, ușor teatral, între timp și capul de jos se răzgândi de-a binelea. La drept vorbind, nici nu se gândise prea mult. Dar tocmai aceasta este marea calitate a capului aceluia. Și-a frecat-o puțin, dar... risipă de argumente. Apoi ea înțelese că e momentul să preia ostilitățile.

Întins pe spate, îi sărutase domol și metodic penisul, șoptindu-i, totodată, ce urma să întreprindă, ca un medic, dar unul vulgar, care

IBRIS | Welknow Books

previne pacientul înaintea operației, îl alintase de la rădăcină spre vârf cu buzele, având grijă să stea cu tăișul dinților cât mai departe. Se întorsese în cele din urmă cu spatele, cum te-ai pune pe scaun, lăsându-se cu fesele pe bazinul lui și sperând să faciliteze astfel o întrevedere amicală, de bun sosit, între vagin și noul ei prieten îndărătnic. Nu știa care dintre ei nu părea prea încântat de cunoștință; sau, dimpotrivă. Nici nu conta, de fapt. De aceea se și întorsese cu spatele, să nu lase să i se citească ceva pe față.

— Nu-ți face griji, nu e din cauza ta, s-a scuzat imediat ce prezentările intime se finalizaseră.

— Ce copil mare ești, i-a răspuns ea cuprinzându-l tandru și strâns, îmbibându-se toată de valurile neconținute de sudoare. Își lua la schimb parfumul lui, care n-avea să mai plece niciodată din nările ei. Îi stăruise toată noaptea în piele. Nu voise să-l piardă pentru al ei. Nici a doua zi, nici a treia zi n-ar fi făcut duș. Se îmbăiașe în el pentru totdeauna.

„N-am mai folosit prezervativ de-o halcă de timp” a vrut să sune a compliment sau a scuză? Ea și-a imaginat figura casieritei trecând cu *bip* cutia de prezervative, privindu-l cu subînțeles, că doar e o figură cunoscută, apoi el vârând-o în buzunarul de la spate al blugilor strânși pe picioarele de maratonist.

Abia ce intrase, că și ieșise din ea (ca ars, s-ar putea zice; deși *ars longa, vita brevis*², dar ce artă e aici, între aceste două suflete moarte de viață?), ca și cum ar fi greșit vaginul. Alo, alo, mă scuzăți, zice apelantul; ați băgat degetul greșit, i s-ar răspunde ca pe vremea când telefoanele fixe aveau discuri, și degetele mai groase riscau întotdeauna să intre pe de lături.

Erotismul frugal – aceasta părea specialitatea și povara lui care și pe ea o apăsa, dar nu pentru că el stătea deasupra, poziția misionarului, într-un fel de echilibru instabil pe care nu era capabilă să și-l explice.

2 *Ars longa, vita brevis* (lat.), arta e lungă, viața e scurtă.

LIBRIS
Ei i se păruse în clipa strigătului că pierе, țâșnea din el o forță care căuta moartea vieții. O străfulgerase și-o sângerase pe dinăuntru gândul că i-ar putea muri în brațe – *ce splendidă e o moarte accident!*³

Între ei era o diferență de câțiva ani, în defavoarea, dar mai ales spre beneficiul lui. Dar ei nu de vârstă îi păsa, ci de iubire. Îi mai venise în minte cum a tras o sperietură zdravănă când, trecând (fără să coboare din mașină) de pe locul șoferului pe bancheta din spate, unde ședea ea mai mereu și unde actul se consuma de cele mai multe ori în timpul record al înotătorului la o sută de metri liber, lui îi rămăsese piciorul agățat într-o margine a scaunului. Când și l-a tras, i-a trosnit ca un băț de chibrit. S-a întrebat atunci, simțind nenorocirea, ce are să facă fără el.

Roșu Sion și parfumul Cezarinei

Una dintre ultimele dăți când s-au revăzut, întâmplător, a fost la un final de decembrie, în fața cafenelei de la Art Safari⁴ de unde el își procura mai mereu cafeaua. Își avea biroul în apropiere. Amalia intrase mai mult să se ascundă de ploaie, mai văzuse de câteva ori expoziția „Ion Theodorescu-Sion, *Life as a novel*”. Ca de obicei, se împământase în fața tablourilor picturului brăilean. Împărtășeau un anume roșu și de aici drumurile lor se despărțeau.

— Uite, i-a zis ea, lui Theodorescu-Sion i-a ieșit fabulos și în Impresionism, și în Pointilism, și în Divizionism, și în Postimpresionism, și în Realism. Mie mi-a ieșit ireal de bine cu pensula rimelului pe gene. În sensul că nu s-a întins de la ploaie.

3 *Splendida moarte accident* este un film animat de ficțiune românesc, multiplu premiat, regizat de Sergiu Negulici și produs de Reniform Production în 2017.

4 Art Safari este un proiect cultural național, realizat în parteneriat cu Muzeul Municipiului București.

El a zâmbit reținut. N-a contrazis-o. Apoi au ieșit împreună, „pentru câțiva pași, mă cam grăbesc”, într-un Lipscani aglomerat și muzical. Câteva acorduri moi, dezbrăcate, sărutau lipicios caldarâmul Băncii Naționale. O echipă turna un film. Lumina i se părea Amaliei că se îmbrăcase în verdele lui. Inunda toată strada. Sau ea nu mai avea ochi decât pentru culoarea lui. Au patinat un timp nostalgic și mocirlos (brusc, ploaia s-a preschimbât în ninsoare, cum se transformă *nuștiuce*-ul, din senin, într-un *ceva*), căutând un capăt destrămat de poveste. Amalia a privit Lipscaniul cu un interes nou, ca niciodată. Lângă el căpăta un simț aparte, necunoscut până atunci. Vechea stradă a negustorilor de la Lipsca era în doliu. Clădiri cu dres negru, rupt la înădituri, exact între picioare, cum li se întâmplă femeilor mult prea răscrăcănate din tablourile lui Schiele⁵.

Librării nou-apărute, vreo cinci pe tot Lipscaniul, a numărat Amalia cu glas tare, fără să socotească anticariatele, și ele cu ceva forfotă.

Amalia s-a strâns înfrigurată în palton. Fulgii-stropi i se prelingeau pe sticla ochelarilor. I se părea că asta o izolează de lume, chiar și de el, că o aruncă în peștera interioară. Nu știa dacă el simțea asta, dar i s-a părut că se lipește o clipă de mâneca paltonului ei. Poate din greșală, tocmai ocoleau o pereche oprită brusc să facă poze în dreptul subteranelor podite cu sticlă din fața Băncii Naționale. În răstimpuri, îi atinge ușor degetele. Sau i se părea. Evita gesturile de tandrețe în public. În fine, le evita cât putea. Chiar și când nu era cazul.

— Pateurile cu brânză nu sunt ce mă așteptam, a zis el mușcând dintr-unul. Când eram elev, mă aducea tata aici. Ne intersectam adesea cu soția lui Gică Petrescu, o frumusețe de femeie. Aducea

5 Egon Schiele (1890-1918), pictor austriac, unul din cei mai importanți reprezentanți ai artei vieneze moderne, cunoscut îndeosebi pentru intensitatea și sexualitatea brută transpusă artistic. A realizat și numeroase autoportrete de tip nud.

patiserilor brânză, carne – de care nu știu cum făcea rost – să-i coacă pateuri pentru diverse sindrofii. Sute de pateuri. Tata zicea că tot Lipscaniul știe când trece Cezarina. Lăsa o dâră de parfum inconfundabil.

Rămânea cu un nod în gât tata, după plecarea ei.

– De la pateuri, nu-i așa? a glumit ușor forțat Amalia. Norocos bărbat. Lumea zice c-au trăit o fabuloasă poveste de dragoste, că ea se ocupa de el, de spectacolele lui, până în cele mai mici detalii. Inclusiv părul i-l vopsea. Dar nu știi niciodată cu adevărat dacă tocmai iubirea îi sudează pe oameni într-o poveste.

În patiseria de pe colț, vizavi de Magazinul „Victoria”, intraseră mai mult să se încălzească. Glumiseră pe seama vânzătoarelor îmbrăcate într-un reinventat și caraghios costum național mimând tradiția. Nici ele nu păreau să se simtă bine îmbrăcate astfel.

Pe locul patiseriei fusese cândva Societatea „Mica”, creată în 1920 și naționalizată în 1948, una din exploatările aurifere mari din România. Cu doi ani în urmă, își amintea Amalia, era un magazin de optică. Dar, cum de o vreme strada mustea de străini, o patiserie s-a dovedit mai lucrativă în zonă decât un magazin de optică.

– Ce-o să creadă un străin, a adăugat el ca un dependent irecuperabil de patiseria franțuzească, indicându-i cu privirea tava cu aureolele cafenii, despre pricomigdalele astea ca lemnul ud. Că așa se fac în mod tradițional, nu?

– Au însă avantajul că nu se dezintegrează pe banda de bagaje de la Otopeni, i-a răspuns Amalia.

Cu două seri înainte de întâlnirea de pe Lipscani, îl visase. Era la școală, se pregătea să spele pensulele, apoi, prinzând-o prin spate, a răsturnat-o pe un pat îngust și-a întrebat-o de ce nu vrea să facă dragoste cu el. Când s-a trezit, și-a explicat că poate fi o reprezentare a gândului că-și dorea să rămână în preajma lui, oricum ar fi, dar să nu o mai atingă. Pentru ea, el însuma creația. I-ar fi fost sfâșietor de greu să divorțeze de creație.

Plouă. În bucătărioara cu tavan de placaj verde, Amalia stă la fereastră, cu coatele rezemate de geamlâc. Dacă n-ai vedea seninul din ochii ei albaștri bucurându-se privind ploaia, ai zice că e un încarcerat care stă cu mâinile lipite de gratii și visează la evadare. Cu coatele pe pervaz și mâinile încercuind fierul verde, Amalia devine ea însăși lichidă. Uite cum îi picură albeața de copil ca stropii de pe o tijă de narcisă. Vede ploaia căzând în desen hașurat, fire de cuțite, unele prelingându-se pe streășina casei și săpând jgheaburi acolo unde ciocnesc pământul care stă și înghite, și tot înghite. O picătură găurește ca un sfredel – rețeta izbânzilor mari înfăptuite cu unelte mici, asta le spusese odată și elevilor ei, mirându-se în același timp de platitudinea care-i ieșise pe gură. Stropii sar ca așchiile de polizor. Ploaia asta miroase dumnezeiesc. Dintotdeauna poartă în ea imaginea ploii aceleia. Madlena ei. Nici mirosul simțit atunci nu i-a dispărut. Ar zice că s-a născut cu ele, cu reveria zilelor când pământul se lasă fecundat prin miriade de săgeți. Toarnă cu găleata. Amalia privește hipnotizată, e într-un nedecelabil sentiment erotic născut de ploaie, ceva ce mai târziu avea să-l compare cu vibrația unui orgasm.

*La religieuse*⁶

Exact, nu știe când a trăsnit-o. S-a trezit parcă dintr-odată nebună după el sau, mai degrabă, după ce-și imagina c-ar putea fi el dacă ar iubi-o poate într-o zi. Devenise nebună după o hologramă. Și i se dăruia *à fond*⁷, parcă făcându-și în ciudă sieși. Caz clasic de psihanaliză mustind de masochism. O pictoriță se îndrăgostește de portretul unui bărbat cu domiciliul potent în capul ei plin de viziuni

6 Produs de patiserie franceză făcut din aluat asemănător celui de ecler și cremă de ciocolată sau cafea.

7 Complet, pe deplin (franceză).

apolinice, fantasmă, culori. Orgasm (nesimulat) fusese pentru ea o singură dată, poate două. Dar nu asta aștepta neapărat. Să te pui în pielea celui alt și să dăruiești are ceva din sacrificiul religios, deși psihanaliztii l-ar judeca mult prea lesne drept caz indubitabil de masochism. Dar nu e în a te dăruia din pură plăcere a dragostei o rămășiță divină? Ca o ispășire a unui păcat originar?

— Am sentimentul că nu sunt un companion prea bun pentru tine, i-a spus el în prima primăvară a *poveștii*, într-un acces de sinceritate, când obișnuiau să se mai plimbe câteva minute după ce finalizau mântuirea cărnii lui pe bancheta din spate.

— Orgasmul nu e totul, i-a răspuns Amalia, care credea în eleganța femeii de a nu supune bărbatul unor teste de echitație sau de timp îndelungați de asalturi nocturne.

Constatarea survenise după câteva deserturi frugale care-i fuseseră servite direct din orificiul bucal al Amaliei, pe bancheta din spate. Tot ea curățase și firimiturile lichide (prevenitoare și prevăzătoare, avea dinainte pregătite un șervețel, două). Apoi, când cobora, tot ea le și arunca la coș, până când el a sesizat ridicolul situației și-a insistat că „se ocupă”.

— Să nu uiți *mărțișoarele* în mașină, erau cuvintele cu care Amalia încheia servirea dejunului, odată revenită cu picioarele pe asfalt, verificând dintr-o privire că niciun fir de păr n-a rămas lipit pe te miri unde și închizând portiera cu grija de a nu lăsa mărturii de unghii roșii pe tabla azurie a mașinii.

De altfel, nici ea nu uita să aibă întotdeauna niște pungi de rezervă în poșetă.

Atunci îi părea un joc și ce se petrecea în capul ei era mai important decât ce primea cu adevărat de la el. O vreme, Amalia nu s-a opus. Voia să se apropie de el cât mai mult și făcea asta dăruindu-i-se fără rezerve, fără întrebări, oricând i se făcea poftă de ea. De gura ei. Era suficient să o anunțe cu puțin timp înainte. Era mereu pregătită. Pentru ea erau nutritive momentele când el tremura de dorință. Fremăta când îi deschidea cureaua pantalonilor și avea o

nerăbdare de adolescent în faza acut-pubertară. Amalia își zicea că-i pătrunde astfel în suflet. O formă *soft* de a-l acapara. El traducea lipsa ei de indiferență față de actul erotic unilateral și frugal drept dragoste. Și nu greșea prea mult. În curând avea să o cotopească.

Doamna lucrează curat, îi mai spunea amuzată Amalia, mai mult ca să umple momentul de stânjeneală de după, când ea, îmbrăcând halatul alb și scurt la minte al asistentei, scotea șervețelele și oblojea rana provocată acestui bărbat care stătea cuminte ca un copil la pansat. Apoi se mai pierdeau câteva minute într-un soi de *pillow talk*⁸; *back seat talk*, în cazul de față. Uneori, el își așeza capul pe genunchii ei și o aspira astfel câteva minute. Matern, ea îi umbla prin păr, niciodată în răspăr, fără să-l deranjeze prea mult. Plimba ca primăvara o boare deasupra mugurilor grizonanți ițiți la tâmpilele lui verzi.

La următoarea întâlnire i-a adus, intuind că e nevoie de o compensație ceva mai nutritivă și mai solidă decât firimiturile seminale, două prăjituri de patiserie franțuzească: „*une religieuse*” și un ecler cu caramel sărat, vârful de lance în materie de eclere franțuzești. De atunci, nu i-a mai adus nimic.

Eclerul, acest falus erect tăiat pe din două, gândit să penetreze perfect *n'importe quelle bouche*⁹, Amalia l-a mâncat imediat ce-a coborât. Și ei i se făcuse foame. A trecut apoi la cea de a doua prăjitură, *la religieuse*, care cu respect trebuia mâncată, în picioare sau în genunchi. Dar, cum în genunchi tocmai stătuse, cu respect s-a așezat pe o bancă. N-a contat că ciocolata i se întinsese la colțurile gurii ca o secreție a unui ou crud. Spirit prevăzător, nu folosea nici ruj, nici fond de ten când se vedeau. N-avea gânduri meschine. Nu voia să lase urme. N-o interesa să facă rău nimănui. În plus, era blindată cu șervețele. Fără să fie o mincinoasă patologică, de atunci

8 Conversație relaxată, intimă, între parteneri după activitatea sexuală (engleză).

9 Orice gură (franceză).